

Endelig har udvalget over for ministeren rejst spørgsmålet, om man ikke burde omformulere kravene i de foreslåede paragraffer 25 a og 25 b således, at juristen i samrådene skulle være advokat og juristen i adoptionsnævnet skulle være dommer.

Ministeren har heroverfor sagt, at dette ville være en uhensigtsmæssig indsnævring af den mulige personkreds, idet det har været hensigten ved beskikkelsen at lægge vægt på at udpege en person, der har kendskab til arbejdet med adoptionsager. Dette ligger i øvrigt på linje med bestemmelsen i lov om svangerskabsafbrydelse, hvorefter formanden for ankenævnet »skal have juridisk embedseksamen«.

Udvalget går ud fra, at der ikke kan være personsammenfald mellem medlemmer af adoptionsnævnet, hvis afgørelser er endelige, og medlemmer af samrådene.

I øvrigt har udvalget forstået bestemmelsen i den foreslåede § 25 a, stk. 2, således, at ikke alle medlemmer af samrådet kan være medarbejdere ved socialcentret (magistraten eller det sociale udvalg).

Under samrådet har justitsministeren yderligere uddybet de argumenter for den foreslåede nyordning, som fremgår af lovforslagets almindelige bemærkninger.

Ministeren har under samrådet pointeret, at denne nyordning ikke får nogen indflydelse på det arbejde, som udføres af statsamterne med hensyn til behandlingen af ansøgninger om adoption, der typisk er familieadoptioner, og at der derfor ikke ved gennemførelse af dette lovforslag er foregrebet noget med hensyn til statsamternes fremtidige arbejdsopgaver.

Ministeren har derudover givet en redegørelse for den praksis, ministeriet har fulgt i rekursager.

Herefter indstiller et *flertal* (socialdemokratiets, venstres, det radikale venstres, det konservative folkepartis og kristeligt folkepartis medlemmer af udvalget) lovforslaget til *vedtagelse uforandret*.

Et *mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) stiller nedenstående ændringsforslag nr. 2 og 3 og indstiller i øvrigt lovforslaget til *forkastelse*. Det er urimeligt yderligere at dyngte bureaukratforskrifter ind i vor adoptivlov. Jo flere lovregler vi får af den type, som forslaget omhandler, des større bliver risikoen for, at hensynet til barnets tarv

drukner i embedsmandsmaskineriets anstrengelser for at holde sig alle lovens formalia efterrettelige. Med lovforslag nr. 178, fremsat den 30. januar 1976, har fremskridtspartiet vist vejen til en menneskeliggørelse af adoptionsinstituttet. Det er tanker af den art, som må være drivkraften i disse års arbejde på at ændre adoptionsloven, ikke forslag som det af ministeren nu fremsatte.

Et *andet mindretal* (socialistisk folkeparti og Danmarks kommunistiske partis medlemmer af udvalget) stiller nedenstående ændringsforslag nr. 1, som går ud på at indføre en begrænsning af det antal børn, en adoptant kan adoptere, medmindre særlige forhold gør sig gældende. Mindretallet finder, at en sådan begrænsning bør indføres nu, og finder ikke, at det i justitsministerens ovenfor refererede svar er en tilfredsstillende ordning.

Herefter indstiller mindretallet lovforslaget til *vedtagelse* med den af mindretallet foreslåede ændring.

Ændringsforslag.

Til § 1.

Af et *mindretal* (Ebba Strange (SF) og Hanne Reintoft (DKP)):

1) Foran nr. 1 indsættes som nyt nummer: »01. Efter § 3 indsættes som ny paragraf:

»§ 3 a. Bevilling til adoption af mere end 4 børn kan ikke meddeles, medmindre der er tale om søskende, eller andre særlige forhold taler derfor.«

Af et *mindretal* (Voigt (FP), Tange (FP) og Wamberg (FP)):

2) I den under nr. 2 foreslåede § 25 a, stk. 2, ændres ordene »en jurist og en læge« til: »en praktiserende advokat og en praktiserende læge«.

3) I den under nr. 3 foreslåede § 25 b, stk. 2, affattes 2. og 3. pkt. således: »Formanden skal være dommer. I behandlingen af hver klagesag deltager mindst 5 medlemmer, hvoraf én skal